

ماری کوری کاشف رادیوم و پلوتونیوم در لهستان (1867م)

ماری کوری در سال 1867 در لهستان متولد شد. او با حافظه خارق‌العاده‌اش به عنوان یک کودک، مردم را شگفت‌زده می‌کرد....

ماری کوری در سال 1867 در لهستان متولد شد. او با حافظه خارق‌العاده‌اش به عنوان یک کودک، مردم را شگفت‌زده می‌کرد و خواندن را وقتی تنها چهار سالش بود، آموخت. پدرش پروفیسور علوم بود و ابزارهایی که در جعبه شیشه‌ای نگه‌داری می‌کرد، ماری را مجذوب می‌ساخت. ماری رؤیای دانشمند شدن را در سر می‌پروراند، اما می‌دانست که این کار آسان نخواهد بود. وی در سن 18 سالگی، به دلیل فقر خانوادگی، معلم سرخانه شد و به خواهرش برای درس خواندن در پاریس کمک مالی می‌کرد. بعدها خواهرش نیز او را در تحصیل یاری نمود. در آن زمان، در لهستان دانشگاهی برای دختران وجود نداشت. بنابراین، در سال 1891، ماری به دانشگاه سوربن در پاریس رفت. او به قدری فقیر بود که تنها نان و کره می‌خورد و لباس‌های کهنه‌ای را که با خود از Warsaw آورده بود، می‌پوشید. هر روز تا ساعت 10 شب در کتابخانه درس می‌خواند، پس از آن به اتاق سرد کوچکش می‌رفت و تا ساعت 2 یا 3 صبح مطالعه می‌کرد. ماری بعد از 4 سال، با پیر کوری یک فیزیکدان مشهور، در سوربن ازدواج کرد. ماری و پیر به دنبال عناصر جدید گشتند. آنها سنگ معدن اورانیوم را آسیاب کردند، سپس آن را جوشاندند و با اسیدها و سایر مواد شیمیایی مورد آزمایش قرار دادند. سرانجام پس از چهار سال کار سخت و مصرف چندین تن سنگ معدن، یک دهم گرم رادیوم خالص به دست آوردند. بدین ترتیب، آنها نخستین عنصر رادیواکتیو را کشف کرده بودند. در سال 1903، ماری، پیر و یک دانشمند دیگر به نام Henry Becquerel به دلیل کشف رادیوم و مطالعه رادیواکتیویته، جایزه نوبل را در فیزیک از آن خود کردند. ماری کوری اولین زنی بود که جایزه نوبل فیزیک را می‌برد. بعدها او یک جایزه نوبل دیگر هم در شیمی دریافت کرد. در زمان جنگ جهانی اول، ماری بر روی اشعه‌های X کار می‌کرد. او باور داشت که آنها می‌توانند در درمان بیماری‌هایی مانند سرطان موثر باشند. وی هیچ‌گاه از کشفیاتش برای مال‌اندوزی استفاده نکرد، زیرا معتقد بود که باید به دیگران کمک نمود. بخشی از سخنرانی‌های ماری در مراسم اهدای نوبل «آیا گشایش رموز طبیعت کاری درست است یا خیر؟ آیا بشر آمادگی استفاده از این رموز را دارد؟ اکتشاف نوبل از مواد منفجره ما را به شک می‌اندازد. اینک مواد منفجره در دست جنایتکاران است و باعث جنگ بین دولتها می‌شود. با وجود این، من با نوبل هم عقیده‌ام که گشایش رموز طبیعت رویهم رفته به نفع بشریت است». گفته‌های ماری به یاد ماندنی هستند. در این زمان، پیر 44 ساله و ماری 36 ساله بود. با وجود این، بدن‌هایشان تحلیل رفته و سلامت‌شان به خطر افتاده بود. 7 سال طول کشید تا ماری دکترایش را بگیرد و بالاخره تز دکترای خود را در سال 1904 نوشت که به نوعی همان مقاله سال 1900 او بود. در سال 1906 پیر درگذشت و در سال 1911 ماری دومین جایزه نوبل را در شیمی دریافت کرد. در این دوران به اندازه کافی معروف شده بود و به همین دلیل، دولت فرانسه پول کافی در اختیارش قرار داد و سرانجام آزمایشگاه مفصلی همچون «نوشداروی پس از مرگ سهراب» به ماری اعطا شد! وی در سال 1934 در آسایشگاه کناره‌های آلپ، سفر زمینی خود را ترک گفت.